

de i det givne Tilfælde ere forsikrede eller ej. Nu sagde den ærede Ordfører forleden, at der var ingen Betænkelighed derved, thi Arbejderen kunde forsikre sig selv ved en Tillægspræmie. Han kan, hvis han forsikrer sig, faa Udsigt til en lige saa stor Ulykkeserstatning som den, Loven giver ham. Hvis han altsaa forsikrer sig for omtrent et lige saa stort Beløb, vil han naa, hvad der blev budt ham ved Loven af 1890. Jeg noterede denne Udtalelse af den ærede Ordfører som en Erkendelse af, at den Lov, vi arbejdede paa i 1890, gav netop det dobbelte af, hvad der her foreslaas, med Anvisning til Arbejderen om, at han ved selv at forsikre sig kan opnaa ogsaa denne anden Halvdel. Jeg maa dog gøre ærede Medlemmer opmærksom paa en Vanskelighed, der er derved. Det vil nemlig ved en forudgaaende Forsikring blive Arbejderne kostbarere at forsikre sig yderligere ved en Tillægspræmie, end om en saadan forudgaaende Forsikring ikke havde fundet Sted. Alle, som have haft med Forsikringssager at gøre, vide, at under saadanne Forhold bliver Præmien ikke saa lidt højere. Derfor blev der i det andet Ting stillet Forslag om, at der af Regeringen skulde paalægges de Forsikringselskaber, som skulde kunne forsikre efter denne Lov, den Pligt at modtage saadanne private Forsikringer af Arbejderne til samme Præmie, som der indrømmedes Arbejdsgiverne. Det fandt ikke Genklang, men det forekommer mig, at der er al Anledning til, netop naar man med fuld Bevidsthed anviser Arbejderen selv at forsikre sig for et saa stort Beløb som det, der her paalægges Arbejdsgiverne, da ogsaa at sørge for, at Arbejderne kunne faa denne Tillægsforsikring til en lige saa billig Pris som den, der tilbydes Arbejdsgiverne.

Det tredje Hovedpunkt er selvfølgelig det, at en saa stor Del af Arbejderne og særlig Landarbejderne ere udelukkede. Det er ganske naturligt, at vi som Landbo-repræsentanter have vorde Øjne nærmest henvendt paa denne Klasse, som staar os nærmest. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Betragtninger, som derom kunne anstilles, og som ville blive gjorte gældende, men det forekommer mig ubegribeligt, at dette Ting, som fortrinsvis er valgt ved Landbrugernes Stemmer, er med til netop at udelukke Landarbejderne fra Forsikringen. Der er anket over, at der som Argument mod denne Fremgangsmaade har været anført fra vor Side, at det vil være et nyt Motiv for den Strøm af Arbejdere, som hidtil er gaaet fra Landet til Byerne,

til at fortsætte dermed. Den ærede Ordfører var endogsaa særlig morsom i den Retning, han spurgte, om man vilde tro, at man vilde gaa ind til Byerne og lade sine Arme og Ben slaa i Stykker for at faa Adgang til Forsikringen. Nej, mine Herrer, saaledes forholder det sig ikke. Anken ligger deri, at den Stilling, som Landarbejderne indtage, for Øjeblikket respekteres saa lidt, at man overhovedet tør vove at udelukke dem og kun tager Industriens Arbejdere med. Det er den Stilling, Landarbejderen nu indtager, at han maa føle, at Arbejdernes Aristokrati er i Byerne og ikke paa Landet. Det er det, som drager ham ind til Kjøbstæderne. Det er kun et enkelt Tidens Træk, et blandt de mange, som gaa i samme Retning, og det forekommer mig, at netop vi havde al mulig Grund til at gøre vort til, at Udviklingen gik i den modsatte Retning.

Det fjerde Hovedpunkt er Bestemmelsen om Maskinerne. Man har opstillet den aldeles vilkaarlige Grænse mellem Forsikring og Ikke-Forsikring: Spørgsmaalet om, hvorvidt det er en Virksomhed, der drives ved Maskiner, eller ikke. Det er ligeledes en af disse Teorier, der ere hentedede ud af en eller anden Paragraf i en tidligere Lov — jeg husker ikke, naar den udkom. Man har deri fundet en Pegepind til en Adskillelse. Saa har man taget denne uden at bryde sig om, hvorledes den virker i det praktiske Liv. Det er Driftsmidlerne, det kommer an paa, siger man. Man tager ikke en Gang den Konsekvens, at det er Maskiner, det kommer an paa. Det var der dog noget, der kunde tale for. Det er ikke Maskinerne, men Drivkraften, man søger at ramme. Nu er der den Mærkelighed derved — hvad alle vide — at det ikke er Drivkraften, der angiver Farligheden, aldeles ikke. Er der nogen Fare ved Maskindrift, skyldes det Maskinen og ikke Drivkraften. Vi kende det alle fra Tærskemaskinerne. Det er ikke Lokomobilet, der er det farlige, det er selve Tærskemaskinen. Den kan til en vis Grad være farlig. En Dampmaskine kan maaske ogsaa i visse Tilfælde være farlig, idet den kan springe. Men nu vil jeg gøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa, at vi i dette Øjeblik, navnlig i Landbruget, staa ved en Overgang, idet Anvendelsen af Dampkraft er i Aftagende, medens derimod Anvendelse af Motorkraft — Petroleum- eller Gasmotorer, hvor man har Gas — er i stærk Stigen. Der er en Egenhed baade ved Petroleum- og Gasmotoren, at de som